

УДК 378:37.091.12.011.3-051:81'243]:378.016:005.336.5](4)

Тадеєва Марія Іванівна, кандидат педагогічних наук, доцент, докторант Рівненського державного гуманітарно-педагогічного університету

ФОРМУВАННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ВИМІР

Анотація

У роботі розглядаються компоненти професійної компетентності майбутнього вчителя іноземних мов в країнах Ради Європи. Особлива увага приділяється аналізу технологій професійно орієнтованого навчання в підготовці вчителя іноземних мов, формування методичної і соціокультурної компетенції, а також процесу самонавчання іноземним мовам.

Ключові слова: професійна компетентність, професійно орієнтоване навчання, методичної і соціокультурної компетенції, вчитель іноземних мов, країни Ради Європи

Постановка проблеми

Сучасні зміни в політичному та економічному, соціально-культурному розвитку суспільства, зміна ідеології освіти зробили великий вплив на систему іншомовної освіти в країнах Ради Європи, наповнивши новим змістом цілі і зміст, і технології навчання іноземних мов, враховуючи світовий досвід навчання мов міжнародного спілкування і соціально-культурні особливості різних народів. Школярі і студенти повинні не тільки оволодівати словесним кодом певної іноземної мови, але й вміти використовувати на практиці і створювати на певному рівні в своїй свідомості «картину світу», притаманну носію цієї мови. Формування соціокультурної компетенції засобами іноземної мови спрямоване на розвиток світосприймання особистості і підготовку її до вивчення історії людства, своєї країни, свого народу, до усвідомлення себе як носія мови і національних цінностей, розуміння такого пошуку вирішення глобальних проблем, на розвиток комунікативної культури і духовного потенціалу сучасної молоді.

Виходячи з сучасних вимог до мовної освіти, з'являється важливе завдання – підготовка вчителя іноземної мови, яка повинна носити виражений культурологічний характер і бути спрямованою на формування здібностей адаптивної поведінки в спілкуванні з носіями культури країни, мова якої вивчається, а також формування на основі знання мови ментальності, стилю поведінки, традицій і звичаїв народу.

В системі підготовки майбутнього вчителя іноземних мов в європейських країнах, в тому числі в Росії та Україні найважливіше місце займає формування професійної компетентності, яка включає перш за все врахування культурологічного аспекту, лінгвістичної підготовки вчителя, загальної методологічної та методичної підготовки, вміння використовувати сучасні технології навчання, а також поєднувати самонавчання і самоосвіту в удосконаленні мовної та мовленнєвої компетенції.

Форми навчання майбутніх вчителів іноземних мов повинні сприяти не тільки соціалізації і активізації студентів, але й враховувати їх майбутню професійну діяльність. Функції організаційних форм навчання полягають в тому, щоб змодельовати контекст професійної діяльності в його предметному, соціальному плані, для того, щоб студенти не тільки засвоювали зміст, але й виховувались як особистості всім процесом навчання.

Аналіз ситуації підготовки кадрів у вищій школі України констатує недооцінку значення діалогу культур як методологічного принципу сучасної іншомовної освіти. Згідно до сучасних вимог з мовної освіти, підготовка вчителя іноземної мови повинна носити духовно виражений культурологічний характер і бути спрямованою на формування адекватної поведінки в спілкуванні з носіями мови й культури країни, мова якої вивчається, а також на вивчення ментальності, стилю повсякденного життя, традицій і звичаїв народу [4].

Дослідження змістовного компонента підготовки вчителя показало, що фактично заняття з практики іноземної мови зорієнтовані на традиційне формування мовної компетенції студентів, а вивчення духовної і матеріальної культури країни, мова якої вивчаються, до наших днів не стало повністю предметом іншомовного навчального спілкування на практичних заняттях. Ось чому студенти мають досить слабку уяву про національний характер і етнічні особливості носіїв мови.

Таким чином, виходячи з попередніх суджень, нам важливо сформулювати основні компоненти професійної компетентності майбутнього вчителя іноземних мов, використовуючи досвід побудови системи підготовки вчителів в країнах Європейського Союзу та Росії, і запозичити кращі надбання для модернізації системи іншомовної освіти в нашій країні.

Метою нашої статті є проаналізувати основні компоненти професійної компетентності вчителя в країнах ЄС та в Росії, з точки зору Рекомендацій Ради Європи з мовної освіти. Особливу увагу будемо звертати на технології професійно направленої освіти в підготовці вчителя іноземних мов, на формування методичної та соціокультурної компетенції майбутнього фахівця, та на організацію самонавчання іноземних в мовному вузі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

В науковій літературі лінгвістичного, психологічно-педагогічного та методичного характеру особлива увага приділяється розгляду шляхів формування професійної компетентності вчителя іноземної мови. Зокрема, в роботі Canale. M; Swain M. «A theoretical framework for communicative competence» (1981) основна увага приділяється аналізу теоретичної бази формування комунікативної компетенції майбутніх фахівців з іноземних мов. Проблемам формування вмінь і навичок іншомовного спілкування та побудови моделі процесу іншомовного спілкування присвячена робота Davies Allan “Communicative Competence as a Language Use” (1989). У монографії H.Y.Widdowson “Knowledge of Language and Ability for Use” (1989) розглядаються мовна, мовленнєва і лінгвокраїнознавча компетенції як складові частини комунікативної компетенції вчителя іноземної мови.

Проблемами дослідження технології професійно-направленої освіти в підготовці вчителя іноземної мови в Росії займалися такі вчені як Кузовльов В.П., Москальова І.С., Байденко В.І., Безукладников К.З.. В навчально-методичному посібнику Кузовльова В.П, і Карташової В.Н. «Современные технологии профессиональной подготовки учителя иностранного языка» розглядаються технології, що застосовуються в системі підготовки вчителя іноземної мови в аспекті становлення його професійності. Їх основу складає система, яка містить ланцюг педагогічних дій, операцій, комунікацій, які вибудовуються у відповідності з

цільовими установками, направленими на кінцевий результат. Важливе місце серед сучасних технологій формування професійних якостей майбутнього вчителя займають ті, які навчають творчості роботи з дітьми. В статті Москальової І.С. «Технологія професійно-направленого обучения в подготовке учителя иностранного языка» розглядаються прийоми роботи з майбутніми фахівцями, які формують ефективні професійні здібності, а також лінгводидактичні вміння і культурні аспекти навчання іноземної мови. В статті Безукладникова К.З. «Профессиональный портфолио как средство формирования профессиональной компетентности будущего учителя иностранного языка» розглядаються вимоги до професійної компетентності вчителя мови і подається профіль сформованості професійної компетентності випускника університету під час державної атестації що включає п'ять рівнів володіння професійними вміннями та навичками, наголошується на творчому характері відношення майбутнього педагога до своєї професії. Особлива увага тут звертається на використання професійного портфоліо майбутнього вчителя, що складається з 7 частин.

В Україні проблемами формування професійної компетентності майбутнього фахівця з іноземних мов займалися такі вчені як Ніколаєва С.Ю., Бігич О.Б., Шерстюк О.Я., Кузнецова О.Ю., Петров О. та інші. В їх роботах розглядається теорія і практика формування методичної компетентності вчителя з іноземних мов, дається теорія обґрунтування критеріїв та ознак сформованості лінгвосоціокультурної компетенції майбутніх вчителів, аналізуються характерні риси інформаційно-пошукової компетентності вчителя іноземних мов.

Виклад основного матеріалу

Відсутність єдності в професійно-предметній підготовці сучасного вчителя іноземної мови в країнах Європи, невідповідність його компетентності вимогам сучасної школи, визначає необхідність створення спеціальних освітніх технологій, направлених на розвиток професійно важливих вмінь і якостей майбутнього вчителя іноземної мови в ракурсі дисциплін предметної підготовки.

Рання професіоналізація сприяє не тільки швидкому та ефективному оволодінню мовними навичками і вміннями, але й особливих здібностей:

- виявляти особливості форми, значення та вживання мовних одиниць;
- співставляти явища іноземної мови з їх еквівалентами в рідній мові;

- аналізувати лексичні та граматичні явища мови, що вивчається;
- вибирати відповідні мовні засоби для спілкування учнів;
- використовувати різні види наочності при навчанні мови;
- прогнозувати можливі помилки учнів у мовному, соціокультурному аспектах мови;
- практично використовувати всі сучасні технічні засоби навчання у формуванні навичок іншомовного спілкування [5].

Професійно направлене формування лінгвометодичних умінь передбачає включення в модель навчання серії спеціальних технологій, завдань-інструкцій та комплексу професійно-орієнтованих вправ, таких, як, наприклад, мікрОВикладання – спеціально організована діяльність студентів, що імітує живий реальний педагогічний процес, що включає ігрові елементи. Особливо важливими є також елементи прикладної лінгвістики, які поєднують вивчення мови з вивченням процесів, які відбуваються в мові. Розглядаючи проблему методів професійно-орієнтованого навчання іноземної мови, необхідно підкреслити і цілеспрямоване спостереження студентами за діяльністю викладача, який методично і дидактично планує всі види роботи на занятті.

Виходячи з завдань підготовки фахівців педагогічної професії у сфері іншомовної освіти, важливо розглядати формування у студентів, які вивчають іноземні мови, лінгвокраїнознавчої компетенції, як невід'ємної частини професійно-комунікативної компетенції вчителя іноземної мови. Поглиблення лінгвометодичної підготовки необхідно розглядати в єдності педагогічних, психологічних, лінгвістичних, дидактичних, методологічних принципів і вважати одним з повних компонентів професійної готовності майбутнього вчителя іноземної мови до педагогічної діяльності [4].

Принципи організації навчання іноземної мови на базі технології професійно-спрямованого навчання дозволяють висунути низку вимог щодо методів і прийомів, які сприяють формуванню лінгвокраїнознавчої компетенції вчителя іноземних мов.

Всі навчальні прийоми повинні сприяти не лише засвоєнню студентами окремих фактів іншомовної культури, а формуванню культурно-мовної особистості, що включає єдність вербально-семантичного, лінгвокогнітивного і прагматичного аспектів підготовки майбутнього фахівця.

В процесі підготовки вчителя іноземної мови всі засоби і прийоми мають носити професійно-спрямований характер, що позитивно впливатиме на формування професійно-педагогічних умінь навчати іноземної мови як засобу між культурного спілкування.

Всі види роботи зі студентами мають носити активно-діяльнісну спрямованість, що сприяє інтелектуалізації та інтенсифікації процесу навчання.

Виходячи із попереднього судження, формування професійно-методичних лінгвокраїнознавчих умінь майбутніх вчителів пропонуємо здійснювати на основі типових комунікативних педагогічних ситуацій. Потрібно зазначити, що формування професійно-педагогічних вмінь здійснюється паралельно з іншими вміннями і навичками майбутнього фахівця.

Таким чином, з метою підготовки майбутніх вчителів важливо розробити і використовувати методичні прийоми, які б сприяли взаємозв'язку у формуванні лінгвістичної, лінгвокраїнознавчої компетенції, включаючи психологічні когнітивні і дидактичні аспекти навчання.

Розглядаючи процес формування професійної компетентності вчителя іноземної мови, ми будемо орієнтуватися на Рекомендації Ради Європи з мовної освіти щодо цієї проблеми, а також на монографію, видану в Росії «Общеввропейские компетенции владения иностранным языком: Изучение, обучение, оценка», а також на загальноєвропейську програму підготовки вчителя в країнах ЄС.

В аспекті загальноєвропейських рекомендацій з мовної освіти (Common European Frameworks of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment (2001)) пріоритетними об'єктами особистісного й методичного розвитку майбутнього вчителя іноземної мови є його поведінка, мотиви, цінності, ідеали: когнітивні стилі та риси особистості (в межах особистісного розвитку), декларативні знання, навички й уміння та вміння вчитися (в межах методичного розвитку). Кожний з об'єктів (як у контексті особистісно-діяльнісного підходу, так і в аспекті загальних європейських рекомендацій з мовної освіти) є провідним для конкретного процесуального аспекту методичної освіти (виховання, розвитку, пізнання і учіння студентів) у кореляції з педагогічним, психологічним і соціальним аспектами її змісту [1].

Методична освіта вчителя іноземної мови є однією з важливих складових частин формування його професійної компетентності як в підготовці педагогічних кадрів в Україні, Росії, так і в країнах Європейського Союзу. Враховуючи досвід формування методичної освіти майбутнього фахівця з іноземних мов в Україні та в країнах Ради Європи, можна визначити спільні завдання, пріоритети і деякі не дуже суттєві відмінності (табл. 1).

Таблиця 1

Методична освіта майбутнього вчителя іноземних мов				
Особистісний розвиток		Методичний розвиток		
В контексті особистісно-діяльнісного підходу(Україна)				
Професійно-педагогічна спрямованість	Критичне мислення.	Методична культура	Освітня автономія	
	Особистісні якості			
В аспекті загальноєвропейських рекомендацій з мовної освіти (країни Ради Європи)				
Поведінка, цінності, ідеали	мотиви,	Когнітивні стилі. Риси особистості	Декларативні знання, навички й уміння	Вміння вчитися

Отже, вихідними положеннями системи методичної освіти майбутніх вчителів іноземних мов, на думку Бігич О.Б. є такі:

1. Спрямованість системи методичної освіти на передачу студентові методичної культури вчителя іноземної мови, яку складають знання про навчально-виховний процес з іноземної мови в школі; навички здійснення методичної діяльності щодо навчання, освіти, виховання і розвитку школярів; уміння реалізовувати професійні (проектувальну, адаптаційну, організаційну, мотиваційну, комунікативну, дослідницьку й контролюючу) функції вчителя іноземних мов; а також бажання бути вчителем іноземної мови в школі.

2. Професійна (а не предметна) спрямованість системи методичної підготовки, що уможливорює виділення генеральних наскрізних ідей професійної діяльності вчителя іноземних мов. Стрижнем її формування є педагогічна і методична майстерність вчителя. Технізація сучасної іншомовної освіти передбачає сьогодні використання в навчальному процесі комп'ютерних засобів навчання, зокрема комп'ютерних підручників і комп'ютерних навчальних систем, а також навчання студентів і їх застосування в навчально-виховному процесі.

3. Спрямованість системи методичної освіти на підготовку вчителя-дослідника що включає блок виокремлення науково-дослідної роботи студентів.

4. Система методичної підготовки вчителя іноземних мов багатофункціональна і включає формування вмінь і навичок в таких видах діяльності як проектувальна діяльність, адаптаційна, організаційна, мотиваційна, комунікативна, контролююча, пізнавальна та допоміжні види діяльності - співи, гра на музичному інструменті, малювання.

5. Спрямованість системи методичної освіти на формування передусім особистості студента, як майбутнього вчителя.

6. Сприяння системи методичної освіти ознайомлення фундаментальної освіти студента: лінгвістично-мовленнєвій освіті, психолого-педагогічній освіті тощо.

7. Забезпечення системою методичної освіти можливості індивідуальної самореалізації кожного студента, усвідомлення значущості навчального предмета «Іноземна мова» та диференційоване оцінювання рівня сформованості у студента методичних навичок і вмінь застосовувати набуті знання в практичній діяльності в умовах кредитно модульної системи організації навчального процесу.

Входження України до європейського освітнього простору в світлі Болонського процесу передбачає європеїзацію вітчизняної системи вищої освіти, зокрема відображення загальних цілей європеїзації у змісті національних систем освіти.

Незважаючи на різні підходи що до трактування поняття «професійна компетенція вчителя іноземної мови» його змісту, кількісного складу, номенклатури складників, рівневої організації, всі дослідники проблеми професійної компетенції вчителя іноземної мови виділяють в її складі методичну компетенцію трактуючи її по-різному [Бігич О.Б., Тамбовкіна Т.Ю., Щукін А.І., Кузовльов В.П., Кривець С., Москальова І.С., Canale M., Swain M., Davies Allow].

Важливим компонентом формування професійної компетентності сучасного вчителя іноземних мов є самонавчання або самовивчення іноземної мови майбутнім фахівцем. Ця проблема особливо чітко окреслюється в європейській іншомовній освіті, адже в рамках кредитно-модульної системи оцінювання знань, вмінь і навичок студента зростає роль фактора самостійної роботи, самостійної підготовки.

Самонавчання іноземних мов пов'язане з реалізацією сучасних потреб особистості вивчати інші мови. Компетенцію самонавчання або самовивчення іноземної мови відносять до ключових компетенцій не лише дітей, учнів, а й студентів, майбутніх вчителів іноземних мов. Так з'явилися нові завдання перед мовними вузами: підготовка фахівців, що володіють компетенцією самонавчання іноземної мови, а також особливими знаннями в галузі самонавчання іноземних мов, які можна передати учням, студентам, всім тим, хто вивчає мови.

Теорія самонавчання або автодидактика бере початок це від Хоми Аквінського (13 століття) і практикується, як індивідуальна організація процесу навчання за межами навчального закладу. Сучасна філософія освіти поділяє з позиції системного підходу всі освітні системи на штучні і природні. Відповідно освіта особистості може відбуватися як природно – через повсякденне спілкування і взаємодію людей, так і організовано – через освіту, якою займаються спеціально виділені і підготовлені люди – вчителі. Самонавчання іноземних мов можна віднести до природних освітніх систем, тому що його продукт – індивідуальна модель самонавчання мови – має автоматизовану, самоорганізовану природу. Ця проблема тісно пов'язана з таким педагогічним напрямком як синергетика, або наука, що вивчає проблеми самоорганізації в системі освіти і виховання. З позиції синергетичного підходу самонавчання іноземних мов є особливим видом природної самоорганізованої пізнавальної діяльності особистості, яка направлена на автономне вивчення іноземної мови, результатом якої є розвиток компетенції самонавчання іноземних мов і породження індивідуальної моделі самонавчання [8].

Сучасний вчитель іноземної мови навчений володіти в своїй професійній діяльності компетенцією самонавчання і формувати її під час вивчення цього предмета в своїх учнів. Студенти вищого освітнього закладу легко володіють двома і більше іноземними мовами і з задоволенням вивчають третю або четверту мову. Набуття мовного досвіду є тією основою, на якій відбувається розвиток мультилінгвального стану особистості і одночасно розвиток її автодиктичної системи оволодіння іноземної мови.

Отже, самонавчання іноземних мов є особливим, природним, самовпізнавальним видом пізнавальної діяльності особистості, направленим на автономне вивчення мов шляхом розвитку компетенції самостійного вивчення

іноземних мов і створення індивідуальної моделі самонавчання на основі набутого мовного досвіду. При цьому компетенцію самонавчання іноземної мови розуміють як здібність до самостійного планування, регулювання і контролю розумових процесів, які лежать в основі процесу вивчення і супроводжують його [8].

Важливим засобом оцінювання якості результатів самостійного вивчення іноземної мови є європейський мовний портфель. Вимоги до професійної компетентності майбутнього вчителя іноземних мов можна скомпонувати у вигляді так званого професійного портфолію майбутнього педагога з набором професійних компетенцій, які необхідно сформувати в студента в процесі засвоєння програми вищої професійної освіти, що забезпечує професійний розвиток особистості в цілому. Цей профіль можна розглядати як карту неперервності освіти, метою якої є формування і розвиток професійної компетентності. В цьому випадку основним принципом професійної підготовки стає всебічний розвиток професійно компетентної особистості і підготовка активного, готового нести відповідальність педагогічного працівника. При цьому акцент самовивчення – це процес навчання і розвитку.

Якісний ріст компетентності фахівців посилює його конкурентоспроможність, що є важливою вимогою в сучасних умовах, коли зростає суспільна потреба в професійній ініціативі, тобто все більше цінується не репродуктивний, а творчий характер відношення вчителя до своєї професійної діяльності.

Виходячи з попередньо згаданого матеріалу, однією з технологій, що сприяє формування професійної компетентності майбутнього вчителя іноземної мови є електронний портфолію студента, який складається з семи частин: вступу, стрічки новин, портрета, паспорта, рівня сформованості професійної компетенції, професійної біографії, досьє, перспективного профілю, професійного саморозвитку і кар'єрного зростання.

Електронний професійний портфолію, як практикується в країнах Ради Європи, розміщений на сервері навчального закладу, доступний з будь-якого комп'ютера з виходом в Інтернет, що дає можливість застосовувати дистанційну форму роботи студента з викладачем.

Використання портфоліо має велике значення для розвитку духовно багатой, творчої, професійно-компетентної особистості, яка вільна у виборі способів діяльності, спілкування, життєвих перспектив. Ця технологія є засобом реалізації таких принципів організації системи вищої професійної освіти як:

- принцип двомовності, що означає постійну увагу до діяльності студентів в процесі навчання, їх готовність включатися в активні форми роботи, легко переходити з однієї мови на іншу;
- саморозвитку, тобто створення умов для підтримки природної допитливості студентів;
- цілісності, що включає формування професійних компетенцій вчителя іноземної мови (комунікативної, філософської, психолого-педагогічної, інформаційно-пошукової);
- критеріальності оцінювання результатів навчальної діяльності майбутніх фахівців.

Висновки

Проаналізувавши основні компоненти професійної компетентності вчителя іноземних мов в рамках Рекомендацій Ради Європи з мовної освіти, можна стверджувати що:

- до складу професійної компетентності майбутнього вчителя іноземних мов входить ряд компетенцій (комунікативна, філологічна психолого-педагогічна, соціокультурна тощо), які вивчають мотиваційний, емоційно-вольовий, оцінювальний компоненти, що пов'язані з когнітивними компонентами і компонентом поведінки;
- компетенції майбутнього фахівця не є раз і назавжди сформованими: їх потрібно постійно удосконалювати шляхом само вивчення іноземних мов;
- важливою складовою частиною професійної компетенції вчителя іноземної мови є формування методичної компетенції майбутнього фахівця, що однаково характерно для освіти в рамках Європейського Союзу, в Росії та в Україні;
- впровадження новітніх комп'ютерних технологій в навчально-виховний процес підготовки майбутнього фахівця з іноземних мов тісно пов'язано з

організацією самонавчання особистості, а також з формуванням Європейського електронного мовного портфоліо.

Список використаних джерел

1. *Бігич О. Б.* Теорія і практика формування методичної компетенції вчителя іноземних мов в початковій школі. – К.: Ленвіт, 2006. – С. 11 - 32.
2. *Безукладников К. А.* Проффессиональный портфолио как средство формирования профессиональной компетентности будущего учителя иностранного языка. // Иностранные языки в школе. – 2007. – №6. – С. 66-70.
3. *Кривець С.* Теоретичне обґрунтування критеріїв та ознак сформованості інформаційно-пошукової компетентності майбутніх вчителів // Рідна школа. – 2008. – №12. – С. 60-63.
4. *Кузовлев В. П., Карташова В. Н.* Современные технологии профессиональной подготовки учителя иностранного языка. Учебное пособие. – М.: МГУ, 2004.
5. *Москалева Н. С.* Технология профессионально-направленного обучения в подготовке учителя иностранного языка. // Иностранные языки в школе. – 2007 – №7. – С. 78-82.
6. *Общевропейские компетенции владения иностранным языком: Изучение, обучение, оценка.* – М.: Изд-во МГЛУ, 2003. - С.12.
7. *Петров О.* Лінгвосоціокультурна компетентність майбутніх вчителів іноземних мов як педагогічне поняття. // Рідна школа. – 2008. – №6. – С.52-54.
8. *Тамбовкина Т. Ю.* Самообучение иностранным языкам в языковом вузе: концепция учебного курса // Иностранные языки в школе. – 2007. – №8. – С. 77-84.
9. *Canale M. & Swain M.* (1981) A theoretical framework for communicative competence. In palmer A.S. Groot, P.G. Trostler, S.A. (eds). The construct validation of test of communicative competence. Washington, D.C. TE SOL.
10. *Davies, Allan* (1989): «Communicative Competence as language Use» Applied Linguistic 10/2, 157-170.
11. *Widdowson, H. Y.* (1989) «Knowledge of Language and Ability for Use». Applied Linguistics 10/2, 128-137.

ФОРМИРОВАНИЕ ПЕДАГОГИЧЕСКОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ БУДУЩЕГО УЧИТЕЛЯ ИНОСТРАННЫХ ЯЗЫКОВ: ЕВРОПЕЙСКОЕ ИЗМЕРЕНИЕ

Тадеева М.И.

Аннотация

В работе рассматриваются компоненты профессиональной компетентности будущего учителя иностранных языков в странах Совета Европы. Особое внимание уделяется анализу технологий профессионально ориентированного обучения в подготовке учителя иностранных языков, формирования методической и социокультурной компетенции, а также процесса самообучения иностранным языкам.

Ключевые слова: профессиональная компетентность, профессионально ориентированная учеба, методической и социокультурной компетенции, учитель иностранных языков, страны Совета Европы.

**FORMING OF PEDAGOGICAL COMPETENCE OF FUTURE FOREIGN
LANGUAGES TEACHER: EUROPEAN DIMENSION**

Tadeeva M.

Resume

The article deals with the analysis of the components of future foreign language teacher professional competence. Special attention is spared to professionally oriented education in foreign languages teacher training, to methodic and sociocultural competences formation and also to analysis of self-instruction of foreign languages.

Keywords: professional competence, professionally oriented studies, methodical and socioculture competence, foreign languages teacher, Council of Europe countries.